

til sin Ernæring, naar Staten yder ham Midler til at anskaffe den Føde, som Forsøg udviser, at en Middelarbejder gennemsnitlig har Brug for. En Afrunding til en højere Værdi foreligger der ingen Grund til i dette Tilfælde.

Endvidere ønsker man at bemærke, at der i Redegørelsen ikke er regnet med Fedtindholdet i Næringen, hvilket man forøvrigt ikke har gjort i Udvalget af 4. Aprils Betænkning, fordi Spørgsmaalet om Fedttilførslen ikke kan siges at være noget ernæringsfysiologisk Problem, før man kommer ned paa minimale Mængder Fedt, og den Kost, paa Grundlag af hvilken Redegørelsen er opstillet, faktisk indeholder tilstrækkelig Mængde Fedt til at gennemføre en sund og forsvarlig Ernæring for et voksent Menneske.

Endelig ønsker man at bemærke, at Grundnormen Kr. 255,50 naturligvis gælder for de nødvendige Fødevarer, samt saadanne „Luksusnæringsmidler“, som ikke kan siges at være absolut nødvendige, men som dog maa være tilstede i en rimelig Mængde, for at Kosten kan siges at være rimelig for et Menneske. Derimod gælder denne Beregning ikke inkl. de forskellige Arter af Nydelsesmidler, som et Menneske kunde sætte Pris paa (f. Eks. Snaps, Chokolade, Tobak og lignende). Saafremt man mener, at Tilskudet ogsaa bør inkludere Udgifterne til saadanne Varer, vil de paa Side 66 i Redegørelsen anførte Smaaudgifter af henholdsvis 2 og 6 Øre, rimeligvis være at forhøje med ca. 5 Øre.

Ernæringsraadet

Holger Møllgaard.
